

RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN

ARREST

nr. 5046 van 17 december 2007
in de zaak RvV X II

In zake: X
Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische Staat, vertegenwoordigd door de minister van Binnenlandse Zaken.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, van Israëlische nationaliteit, op 28 september 2007 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken van 27 april 2005 houdende de weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen.

Gezien de repliekmemorie.

Gelet op de beschikking van 13 november 2007, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 december 2007.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat D. JOHNSON, die loco advocaat N. ZELTZER verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak:

1.1. Verzoeker diende op 7 februari 2005, in functie van zijn Belgische echtgenote, een aanvraag tot vestiging in.

1.2. Op 27 april 2005 nam de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken de beslissing houdende de weigering van de vestiging met bevel om het grondgebied te verlaten.

Deze beslissing, die op 1 juli 2005 ter kennis werd gebracht aan verzoeker, is gemotiveerd als volgt:

"(...)

Betrokkene heeft door zijn gedrag de openbare orde geschaad. Betrokkene werd door de Correctionele Rechtbank van Antwerpen op 10/06/1998 veroordeeld tot een gevangenisstraf van 6 maanden met uitstel van 3 jaar wegens valsheid in geschriften en op 14/06/2001 tot een gevangenisstraf van 2 jaar wegens deelname aan de - poging tot - uitgifte van nagemaakte of vervalste aandelen, schuldbewijzen, ... , of aan de - poging tot - invoering ervan in België.

In toepassing van artikel 7-3° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen de vijftien dagen.

(...)"

Dit is de bestreden beslissing.

2. Onderzoek van het beroep:

2.1.1. Verzoeker verwijst, in een eerste middel, naar de schending van de richtlijn 64/221/EEG van de Raad van 25 februari 1964 voor de coördinatie van de door vreemdelingen geldende bijzondere maatregelen ten aanzien van verplaatsing en verblijf, die gerechtvaardigd zijn uit hoofde van de openbare orde, de openbare veiligheid en de volksgezondheid en van de richtlijn 68/360/EEG van de Raad van 15 oktober 1968 inzake de opheffing van de beperkingen van de verplaatsing en het verblijf van de werknemers der lidstaten en van hun familie binnen de gemeenschap. Er dient evenwel te worden gesteld dat deze richtlijnen werden ingetrokken door de richtlijn 2004/38/EG van het Europees Parlement en de Raad van 29 april 2004 betreffende het recht van vrij verkeer en verblijf op het grondgebied van de lidstaten voor de burgers van de Unie en hun familieleden, tot wijziging van Verordening (EEG) nr. 1612/68 en tot intrekking van Richtlijnen 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG en 93/96/EEG (hierna: richtlijn 2004/38/EG), zodat dit onderdeel van het middel juridische grondslag mist. Waar verzoeker, in zijn repliekmemoirie nog meedeelt dat de principes van de door hem aangehaalde richtlijnen overgenomen zijn in de nieuwe richtlijn 2004/38/EG kan de Raad slechts stellen dat verzoeker, los van de vraag naar de al dan niet directe werking van de bepalingen van deze richtlijn, nalaat te duiden welk artikel van de richtlijn zou geschonden zijn, zodat dit onderdeel van het middel bij gebreke aan voldoende precisie hoe dan ook niet ontvankelijk is.

2.1.2. Verzoeker verwijst verder naar de bepalingen van artikel 48 en 58 van het Verdrag tot oprichting van de Europese Gemeenschap van 25 maart 1957, goedgekeurd bij wet van 2 december 1957. Deze artikelen hebben betrekking op de vennootschaps- en belastingwetgeving en verzoeker licht nergens toe op welke wijze deze regels zouden geschonden zijn door de bestreden beslissing, zodat ook dit onderdeel van het middel als onontvankelijk dient beschouwd te worden.

2.1.3. Verzoeker voert evenzeer de schending aan van de artikelen 40 en 47 van de wet van 15 december 1980, betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en de artikelen 43, 45, 46, 49 en 61 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: het koninklijk besluit van 8 oktober 1981). Hij benadrukt dat, aangezien hij gehuwd is met een Belgische vrouw, hij van rechtswege toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in België. Hij stelt, onder verwijzing naar een arrest van het Hof van Justitie (H.v.J., 27 april

2006) dat een weigering van de vestiging om redenen van openbare orde slechts gerechtvaardigd kan zijn wanneer er sprake is van een ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast. Verzoeker betoogt verder dat zijn persoonlijk gedrag en de concrete omstandigheden niet zijn onderzocht, dat de feiten waarvoor hij veroordeeld werd dateren van meer dan tien jaar geleden en hij geen actuele bedreiging meer vormt voor de openbare orde.

De Raad merkt op dat het feit dat een vreemdeling gehuwd is met een Belgisch onderdaan niet tot gevolg heeft dat automatisch een vestigingsrecht aan deze vreemdeling dient toegekend te worden. Uit artikel 43 van de Vreemdelingenwet en artikel 47, § 7, van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 blijkt dat de vestiging aan een E.G.-vreemdeling en een gelijkgestelde kan geweigerd worden om redenen van openbare orde, openbare veiligheid en volksgezondheid op voorwaarde dat de maatregelen van openbare orde of van openbare veiligheid uitsluitend gegrond zijn op het persoonlijk gedrag van de betrokken vreemdeling en met de nuancering dat het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen op zichzelf niet volstaat. In de bestreden beslissing wordt evenwel duidelijk verwezen naar het gedrag van verzoeker en wordt een opsomming gegeven van de feiten waaraan verzoeker zich schuldig heeft gemaakt en waarvoor hij ook effectief veroordeeld werd. Verzoeker kan dan ook niet gevolgd worden in zijn stelling dat zijn gedrag en de concrete omstandigheden niet werden onderzocht en dat de bestreden beslissing de vaststaande rechtspraak van het Europees Hof van Justitie zou miskennen. Gezien de aard van de feiten en aangezien uit de opsomming tevens blijkt dat betrokkene verscheidene strafbare feiten pleegde, vindt verzoekers bewering dat hij geen actueel gevaar vormt voor de openbare orde geen steun in het administratief dossier. Door te stellen dat hij zijn straf heeft uitgezeten voor de gepleegde feiten toont verzoeker verder niet aan dat de beslissing om zijn gedrag te bestempelen als een gevaar voor de openbare orde kennelijk onredelijk is. De Raad benadrukt verder dat hij, in het kader van het wettigheidstoezicht, de situatie in aanmerking dient te nemen op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, zodat verzoeker niet kan gevolgd worden in zijn bewering dat de feiten meer dan tien jaar oud zijn, doch dat daarentegen dient vastgesteld te worden dat de laatste veroordeling dateert van slechts vier jaar voor de bestreden beslissing.

Verzoeker toont geen schending aan van de door hem geciteerde reglementaire bepalingen.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van de motiveringsplicht.

Verzoeker voert aan dat in de bestreden beslissing niet wordt vermeld dat er een afweging werd gemaakt tussen “humanitaire overwegingen (integratie, duur van verblijf in België, leeftijd, familiale en economische toestand, bindingen met zijn land van herkomst)” en het feit dat hij de openbare orde heeft geschaad, dat nergens in concreto het verband tussen de opgelopen veroordeling en het gevaar voor de openbare orde wordt geduid, dat een veroordeling op zich niet volstaat als motivering en dat geenszins wordt aangegeven waarom hij thans een gevaar zou vormen voor de openbare orde.

2.2.2. De Raad merkt op dat de formele motiveringsplicht tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Opdat een motivering afdoende zou zijn dient zij in rechte en in feite evenredig te zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. De Raad stelt vast dat de bestreden beslissing duidelijk het determinerende motief aangeeft op grond waarvan de beslissing is genomen. Er wordt immers vastgesteld dat verzoeker door zijn gedrag de openbare orde heeft geschaad, er wordt een opsomming

gegeven van de strafbare feiten die hij pleegde en waarvoor hij veroordeeld werd en uit de uiteenzetting blijkt dat verzoeker meerdere strafbare feiten pleegde. De rechtsgrond van de beslissing wordt verder duidelijk aangegeven. De Raad besluit derhalve dat verzoeker niet duidelijk maakt op welk punt deze motivering hem niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de door hem bestreden beslissing is genomen derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht (zie R.v.St., nr. 105.103, 26 maart 2002). Verzoeker laat verder na de wetsbepaling aan te duiden die een ruimere formele motiveringsplicht aan het bestuur zou opleggen. Voor het overige en in de mate dat verzoeker zou verwijzen naar de materiële motiveringsplicht kan worden verwezen naar de bespreking van het eerste middel.

Het tweede middel is ongegrond.

Verzoeker heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel.

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien december tweeduizend zeven door:

dhr. G. DE BOECK,	wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,
-------------------	--

mevr. I. CORNELIS,	toegevoegd griffier.
--------------------	----------------------

De griffier,

De voorzitter,

I. CORNELIS.

G. DE BOECK.